

МИЛЕ МАРКОВСКИ ДА СЕ ЗАПОЗНАЕМ

chitanka.info

Преди пет години бях на седем.

Нима може?

Как така?

Много просто.

До ден-днешен аз не знам:

има ли ме,

няма ли ме.

Моят баща е писател.

Той ме измисли преди седем години. След това цели две умуваше: пишеше, триеше, зачеркваше и накрая ме описа в малка книга.

Сега ясно ли ви е: баща ми ме изнамери преди седем, а излязох наяве преди пет. Затова казвам, че преди пет бях на седем години.

Тогавашният писател ме накара сам да се представя на читателите:

„Моля, да се запознаем.

Казвам се Рамче...“

(Откъде ми намери това име — не знам. Писателите са като кръстниците — все съчиняват някакви съвсем такива имена. Но да продължа тогавашния си разказ:)

Наистина съм много мирен.

Щом се върна от училище, хвърлям чантата в някой ъгъл на стаята и изхвърквам навън.

Там:

дърпам момичетата за плитките,

чупя крушките по електрическите стълбове,

опъвам котките за опашките.

Или препречвам крак на големите камиони...

Минавам по улицата, когато светофарът свети червено, и си казвам:

— Рамче, ти си най-умното дете не само в света, но и на целия Балкански полуостров.

Признавам си: отличен, ученик съм — имам десет двойки и една тройка.

Сресвам косата си понякога нагоре, понякога надолу и това го върша по два пъти в годината.

Къпя се на всеки двадесет и девети февруари.

Ето какъв съм бил някога.

Истински юнак.

И още други неща написа писателят. А днес, когато чета разказите за моя милост, усмихвам се тъжно, но и весело в същото време.

Тъжно: защото виждам какъв съм бил някога.

Весело: защото сега съм едно още по-славно дете.

Сега знам много нови неща:

Знам:

къде живее Слънцето.

Знам:

за Рибата с очила и нейните земни приключения.

Знам:

за таралежа без бодли.

Знам:

как съм взел да важнича — всичко знам и много неща мога да направя.

Мога да направя:

свръхзвуков самолет от обикновена хартия. Той е толкова бърз, че понякога си забравя звука и лети безшумно.

Мога да направя:

свръхзвуков кораб от цветен станиол. Той само докосва водата и ненадейно се намира на другия бряг.

Казвам ви, наистина съм славно момче.

Сега например в сравнение с по-рано, когато се връщам от училище, не хвърлям чантата в **НЯКОЙ ЪГЪЛ НА СТАЯТА, НО Я МЯТАМ ТОЧНО В ОПРЕДЕЛЕН ЪГЪЛ.**

ВЕДНАГА не изхвърквам на улицата, **НО ВЕДНАГА СЯДАМ И ЗАПОЧВАМ ДА УНИЩОЖАВАМ** толкова много ястия, че не е за приказване. Не е да се превъзнасям, но на един обикновен обяд изяждам:

варел супа,

шестнадесет печени пилета,

десет метра кренвирши,

а за десерт се задоволявам с три-четири шоколадови торти. Дали са три или четири, със сигурност не мога да кажа, но когато имам апетит, май са четири.

Баща ми, писателят, е много строг и често ме пита:

— Научи ли си уроците?

— Да, всичко си знам.

Друг път ме умолява:

— Учи бре, Рамче, учи.

— Знам си.

— Учи.

— Знам си.

А в края на срока — Рамче с двойки. Не се притеснявам. И така не знам дали съм наистина измислена личност, или съществувам, а освен това има толкова много време — едни двойки ли ще ми развалят настроението?

Всъщност не само бащите, но и учителите са малко странни хора.

Какво казах на другарката по МАТ
за моето рождение...

Вчера дойде нова другарка по МАТ.

(На математиката така ѝ казвам, съкратено.)

Искала да се запознаем. И веднага започна с мен:

— Как се казваш?

— Казвам се, както се казвам.

— Ами къде си роден?

— На Слънцето.

Класът се смееше. Другарката се чудеше.

— Как така на Слънцето?

— Така, на Слънцето... Нали някой е роден в болница, друг в Сливница, Рамче пък е роден на Слънцето.

— Е, добре — казва новата другарка по МАТ. Тя малко се замисли и предпазливо ме запитва: — В такъв случай ти сигурно знаеш къде живее Слънцето?

Намигнах на класа. Исках да им кажа: виждате ли какъв юначага съм — спасих ви от изпитване. Ще ме почерпите ли с един казан сладолед? Класът също ми намигнаше. Съгласен е, значи. Покашлях веднъж, после още веднъж и започнах важно-важно:

— Слънцето...

Огледах класа. Всички мълчаха. Ще слушат — няма как, иначе ще има изпитване, а това полезно ли ще бъде за тях, а?

— За Слънцето, нали?

Учителката кимна.

— За Слънцето, значи... Слънцето...

Отново покашлях.

Всъщност наистина, къде живее Слънцето? Слънцето всъщност живее навсякъде: в планините, в училищата, по ливадите, по домовете. Сигурно вече възразявате:

— Това не е Слънцето, това са лъчите му.

Имате право. Но вчера или завчера, или пък онзи ден... А може би преди една седмица — наистина не мога да се сетя, но хубаво си спомням, че учейки урок по МАТ, се изпотяхах. Решението не излизаше и не излизаше, и отново не излизаше. Много се нервирах. Сложих един голям X на цялата страница. Исках да кажа на този X да си гледа работата и да върви по дяволите.

ПОЯВЯВАНЕТО НА ГОСПОДИН X И НЕГОВОТО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

И точно когато му определих да върви кой знае накъде, същият този господин X страшно много се разсърди и закрещя. И напусна тетрадката, и застана на вратата, през която мислех да напусна стаята, за да избягам от неговата неприятна физиономия.

— Ако продължаваш да ме мъчиш, ще ти строша главата.

— Ще ми я строшиш друг път. Та моята глава е по-твърда от не знам какво си.

— Твърда не твърда, ще ти я строша, защото ме изтормози. Цял месец работиш с мен и все още не си решил нито една задача.

— Не мога — викнах.

— Учи — крещеше.

— Знам си.

— Нищо не знаеш.

— Всичко си знам.

— Не ме ядосвай, защото...

— Добре. Но щом си по-умен, кажи ми какво да направя?

Господин X умуваше, но не се махаше от вратата. Мисли малко, мисли много и накрая тържествено проговори:

— Потърси помощ от Слънцето. То ако не може да ти помогне, никой не ще може, защото Слънцето всичко вижда, всичко знае.

Допадна ми това предложение.

„Трябва да потърся Слънцето.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.